

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) SSR del. Grzegorz Tyrka
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015r. w Gliwicach

sprawy z powództwa J. K. (1) (K.)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy

i z powództwa wzajemnego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

przeciwko J. K. (1)

o zwrot wynagrodzenia

na skutek apelacji pozwanej i powódki wzajemnej

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 3 kwietnia 2015 r. **sygn. akt** IV P 442/14

1) zmienia zaskarżony wyrok częściowo w punkcie 2 w ten sposób, że zasądzoną kwotę 1.478,40 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt osiem złotych czterdzieści groszy) obniża do kwoty 1.267,20 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia groszy);

2) oddala apelację w pozostałej części.

(-) SSR(del.) Grzegorz Tyrka (-) SSO Jolanta Łanowy (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Powód J. K. (1) wniósł przeciwko pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R. pozew, w którym domagał się zasądzenia odszkodowania oraz sprostowania świadectwa pracy wydanego niezgodnie z prawem i po terminie.

Powód domagał się w szczególności usunięcia ze świadectwa pracy z dnia 14 października 2014 roku zapisów:

- a) o 12 dniach nieusprawiedliwionej nieobecności pracy;
- b) nierozliczenia się z mienia pracodawcy w kwocie 1.360 euro;
- c) braku rozliczenia stanowiska pracy.

Powód domagał się również zasądzenia od pozwanej kwoty 4.435,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem niewydanie świadectwa pracy w terminie i umieszczenie danych niezgodnych z prawdą.

Sformułował także żądanie zasądzenia kwoty 1.267,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, zobowiązania pozwanej do wydania powodowi nowego świadectwa pracy w terminie 7 dni od daty prawomocności wyroku oraz zasądzenia kosztów (k. 2-4).

W toku procesu powód wniósł o sprostowanie sprostowanego świadectwa pracy poprzez usunięcie z jego nagłówka określenia „sprostowanie”. Nadto wniósł o oddalenie powództwa wzajemnego (k. 115 – 119).

Na rozprawie w dniu 25 marca 2015 roku wniósł o zasądzenie kwoty 1.478,40 zł. Wskazał na nieprawidłowości w świadectwie pracy polegające na znajdowaniu się tam słowa „sprostowane” oraz nieprawidłowościach w zakresie dni wykorzystanego urlopu wypoczynkowego (k. 184 i k. 187).

W odpowiedzi na pozew (k. 34- 40) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Jednocześnie wniosła powództwo wzajemne, domagając się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 1.052,10 zł tytułem nienależnie pobranego wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby w okresie od 4 sierpnia 2014 roku do dnia 16 sierpnia 2014 roku w związku z wykonywaniem w tym czasie innej pracy zarobkowej przez J. K. (1). Nadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 5.656,92 zł tytułem odszkodowania wynikającego z pracowniczej odpowiedzialności materialnej w związku z brakami magazynowymi w częściach u powódki wzajemnej (dwie sztuki (...) 1360 euro).

W piśmie procesowym z dnia 23 grudnia 2014 roku (k. 79 i n.) pozwana ograniczyła powództwo wzajemne i wniosła o zasądzenie kwoty 1.052,10 zł tytułem nienależnie pobranego wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby w okresie od dnia 4 sierpnia 2014 roku do dnia 16 sierpnia 2014 roku w związku z wykonywaniem przez pozwanego wzajemnego w tym czasie innej pracy zarobkowej. Nadto domagała się zasądzenia kwoty 3.426,72 zł tytułem odszkodowania wynikającego z pracowniczej odpowiedzialności materialnej pozwanego wzajemnego w związku z brakami magazynowymi w częściach u powódki wzajemnej (2 szt. (...) 816 zł).

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2015 roku :

1. sprostował świadectwo pracy z dnia 27 października 2014 roku wydane przez pozwaną Spółkę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. powodowi J. K. (1) w ten sposób, że usunął z tytułu świadectwa słowo „sprostowanie”, a w pkt 4.1. świadectwa w miejsce wpisów „14 dni (112 godz.) i „1 dzień (8 godz.)” wpisał słowa „nie wykorzystał”;
2. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.478,40 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 listopada 2014 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w ilości 14 dni;

3. oddalił powództwo J. K. (1) w pozostałym zakresie;
4. oddała powództwo wzajemne w całości;
5. ustalił opłatę od pozwu głównego na kwotę 298 zł, a od pozwu wzajemnego na kwotę 336 zł;
6. nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 75,60 zł tytułem opłaty od pozwu głównego, od uwzględnionej części powództwa;
7. zniósł między stronami koszty procesu.

Sąd I instancji ustalił, że powód J. K. (1) był zatrudniony u pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. na stanowisku serwisanta. Pracę świadczył w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 4 kwietnia 2014 roku do dnia 4 grudnia 2016 roku. Umowę tę poprzedzała umowa z dnia 23 kwietnia 2013 roku (umowa na okres próbny) oraz z dnia 2 sierpnia 2013 roku. Strony procesu ustaliły wynagrodzenia za pracę na poziomie 3.055,12 zł wraz z premią uznaniową. W § 10 umowy strony przewidziały możliwość wcześniejszego rozwiązania umowy przez każdą ze stron, z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia.

Spółka (...) prowadzi działalność m.in. w zakresie produkcji komputerów, wyrobów elektronicznych i optycznych oraz naprawy, konserwacji i instalowania maszyn i urządzeń. W toku świadczonej pracy pozwana kierowała powoda na delegacje i szkolenia. U pozwanej istniał obowiązek podpisywania listy obecności przez pracowników. Niemniej jednak do w/w obowiązku pracownicy podchodzili dość nieregularnie. Zdarzało się, że podpisy były uzupełniane w późniejszym terminie, zwłaszcza w sytuacji, gdy pracownicy udawali się na szkolenia czy podróże służbowe. Pracodawca nie tolerował natomiast nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy. W razie gdyby któryś z pracowników nie stawiał się w pracy bez usprawiedliwienia, łączyłoby się to z poważnymi konsekwencjami dla niego.

U pozwanej nie było rzetelnie prowadzonego spisu przedmiotów znajdujących się w stanie magazynowym. Pracownicy nie mieli wpływu i wzglądu w zasady, według których poszczególne przedmioty wciągano na listę stanu magazynowego. Do pokoju, w którym magazynowano towary mieli dostęp pracownicy w czasie pracy, tj. od poniedziałku do piątku, w godzinach od 7 do 18. Poza tym, w zasadzie bez limitu, dostęp do pomieszczenia miał zawsze kierownik serwisu. Pomieszczenie było monitorowane kamerami wysokiej rozdzielczości.

Pracodawca nie podpisywał z pracownikami umów o odpowiedzialności majątkowej za powierzone mienie. Na stanie magazynowym pozwanej znajdowały się urządzenia typu (...) 400 oraz ZEBRA 90XI3 PLUS 300 (...).

W dniu 1 sierpnia 2014 roku powód wypowiedział umowę o pracę na podstawie art. 33 k.p. i § 10 umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia i ze skutkiem na dzień 18 sierpnia 2014 roku. W dniach od 4 sierpnia 2014 roku do 17 sierpnia 2014 roku powód był niezdolny do pracy, na dowód czego przedłożył pracodawcy zwolnienie lekarskie wystawione przez lekarza M. G.. Z uwagi na zwolnienie lekarskie powód miał trudności z podpisaniem karty obiegowej, co zgłaszał pracownikom pozwanej.

Tytułem wynagrodzenia za sierpień 2014 roku powód otrzymał kwotę 1.017,51 zł. Pomimo ustania stosunku pracy pozwana nie wydała J. K. (1) świadectwa pracy, ani nie wypłaciła należnego mu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 14 dni.

J. K. (1) w dniu 1 sierpnia 2014 roku zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K. umowę zlecenia na okres od 18 sierpnia 2014 roku do 31 października 2014 roku. Umowa została wykonana przez powoda. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. zgłosiła powoda do ubezpieczenia społecznego już od dnia 1 sierpnia 2014 roku.

W dniu 29 sierpnia 2014 roku powód otrzymał wezwanie od pozwanej do złożenia wyjaśnień w zakresie m.in. pobrania z magazynu spółki części – tj. (...) 400 oraz ZEBRA 90XI3 PLUS 300 (...) oraz do wypełnienia i przekazania pracodawcy karty obiegowej stosowanej w spółce. Koszt zakupu dwóch urządzeń (...) 400 wynosił 3426,72 zł.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie powód wskazał, że nigdy nie pobierał w/w części z magazynu firmy.

Jednocześnie powód w dniu 3 września 2014 roku wystosował do pozwanej wezwanie do zapłaty, w którym domagał się, w terminie do dnia 12 września 2014 roku, wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z odsetkami z tytułu zwłoki w realizacji należności.

W dniu 10 października 2014 roku pozwany nadał za pośrednictwem poczty kurierskiej świadectwo pracy powoda.

Pismami z dnia 14 października 2014 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty odszkodowania w łącznej kwocie 4.435,20 zł z tytułu szkody spowodowanej niewydaniem świadectwa pracy po zakończeniu zatrudnienia w spółce. Nadto domagał się sprostowania świadectwa pracy.

W dniu 28 października 2014 roku pozwana wysłała do J. K. (1) sprostowane świadectwo pracy, w którym nie było już zapisów, pierwotnie ujętych w punkcie 6 świadectwa – tj. w „informacjach uzupełniających”. Jednocześnie ponownie wezwała do zapłaty równowartości 1.360 Euro tytułem szkody wyrządzonej w mieniu pracodawcy wskutek nierozliczenia mienia.

Powód przeprowadził rozmowę kwalifikacyjną z potencjalnym pracodawcą K. P..

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji wskazał, że powództwo było uzasadnione w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy w punkcie 4.1., a polegającego na wpisaniu w miejsce słów: „14 dni (112 godz.) i 1 dzień (8 godz.)” słów „nie wykorzystał”. Ustalone w sprawie okoliczności wskazują, iż powód nie korzystał w roku 2014 z urlopu wypoczynkowego. Pozwana błędnie uznała – bez stosownego wniosku powoda w tymże zakresie – że w dniach, w których powód nie podpisał się na liście obecności, przebywał na urlopie wypoczynkowym. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało w ocenie Sądu, że brak podpisów na liście obecności w dniach, o których mowa wyżej, nie świadczy o nieobecności powoda w pracy. Przeciwnie – jak ustalono, w pozwanej spółce ewidencja czasu pracy była prowadzona błędnie przez pracodawcę. Tożsame zdanie należy sformułować w odniesieniu do obowiązku ewidencjonowania podróży służbowych i ich rozliczania. Brak dbałości w w/w zakresie nie może jednak obciążać pracownika. W konsekwencji uznać należy, że powód w roku, w którym ustał stosunek pracy z pozwanym nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego.

Ponadto żądanie sprostowania uzasadnione było w zakresie usunięcia z tytułu świadectwa słowa „sprostowanie”. Szczegółową treść świadectwa pracy określa rozporządzenie ministra pracy i polityki socjalnej z 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz.U. nr 60, poz. 282 ze zm.). W powyższych przepisach brak podstaw, by na świadectwie zawierać oznaczenie słowne, świadczące, że świadectwo zostało sprostowane. Treść nowego dokumentu świadectwa pracy uzasadniona i potwierdzona jest w aktach osobowych pracownika. Pracodawca dołącza do nich bowiem wniosek zatrudnionego o sprostowanie świadectwa pracy. Dodać przy tym należy, że pracodawca najpóźniej w dniu wydania nowego świadectwa pracy pracownikowi musi poprzednio wystawione usunąć z jego akt osobowych i zniszczyć.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd sprostował świadectwo pracy powoda, orzekając jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Powód wystąpił również z wnioskiem o zasądzenie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w łącznej kwocie 1.478,40 zł.

Jak wynika z przepisów dotyczących ustalania wymiaru urlopu wypoczynkowego, wymiar urlopu dla pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy wynosi 20 dni w roku – jeżeli pracownik jest zatrudniony krócej niż 10 lat lub 26 dni w roku – jeżeli pracownik jest zatrudniony co najmniej 10 lat. W roku kalendarzowym, w którym ustaje stosunek pracy z pracownikiem uprawnionym do kolejnego urlopu, pracownikowi przysługuje urlop u dotychczasowego pracodawcy - w wymiarze proporcjonalnym do okresu przepracowanego u tego pracodawcy w roku ustania stosunku pracy, chyba że przed ustaniem tego stosunku pracownik wykorzystał urlop w przysługującym mu

lub w wyższym wymiarze (art. 155¹ § 1 pkt 1 k.p.). Przy ustalaniu wymiaru urlopu na podstawie art. 155¹ kalendarzowy miesiąc pracy odpowiada 1/12 wymiaru urlopu przysługującego pracownikowi zgodnie z art. 154 § 1 i 2 k.p., a niepełny kalendarzowy miesiąc pracy zaokrągla się w górę do pełnego miesiąca (art. 155^{2a} k.p.).

Powód był zatrudniony u pozwanej w okresie od 6.05.2013 r. – 16.08.2014 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Powód ukończył technikum nr 1 im. J. K. (2) w P.. Zgodnie z art. 154 § 1 pkt 1 k.p. powodowi przysługiwało prawo do urlopu w wymiarze rocznym 20 dni. Z uwagi na ustalenie w ciągu roku 2013 stosunku pracy u pozwanej, powodowi na mocy art. 155¹ i art. 155^{2a} k.p. przysługiwało 14 dni urlopu wypoczynkowego $[(20 \div 14) \times 8 = 14 \text{ dni}]$.

Biorąc pod uwagę niekwestionowaną przez strony procesu stawkę godzinową za pracę u pozwanej na poziomie 13,20 zł (za jeden dzień 105,62 zł), po przemnożeniu przez 14 dni urlopu, powód domagał się zasądzenia tytułem ekwiwalentu kwoty 1.478,40 zł.

Obowiązek wypłacenia ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wynika z art. 171 § 1 k.p. Z uwagi na wykazany wyżej fakt przysługiwania powodowi 14 dni urlopu wypoczynkowego za rok 2013 oraz brak wykorzystania tegoż urlopu w naturze, pracodawca powinien wobec ustania stosunku pracy wypłacić powodowi ekwiwalent za niewykorzystany przez niego urlop wypoczynkowy.

Średni zarobek powoda z 3 ostatnich miesięcy zatrudnienia obliczonych jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 2.496,07 zł (k. 63). Liczba dni pracy w roku 2013 wynosiła 251 (365 dni w roku i 114 dni wolnych od pracy). Średnia miesięczna dni pracy w każdym miesiącu roku 2013 wynosi 20,91 $(251 \div 12 = 20,91)$. Dzieląc średnie miesięczne wynagrodzenie powoda – tj. 2.496,07 zł przez ustaloną wyżej średnią miesięczną dni pracy w 2013 roku, otrzymujemy wynik 119 zł za dzień pracy. Mnożąc zaś tę wielkość za 14 dni urlopu wypoczynkowego otrzymujemy wielkość 1.617 zł. Ponieważ powód żądał zasądzenia kwoty 1.478,40 zł, Sąd I instancji zasądził od pozwanej na rzecz powoda ww. kwotę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 listopada 2014 roku do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy oddalił roszczenie powoda o zasądzenie odszkodowania za niezgodne z prawem niewydanie świadectwa pracy w terminie oraz umieszczenie danych niezgodnych z prawdą. Pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez zakład pracy wskutek wydania niewłaściwego świadectwa pracy (art. 99 § 1 k.p.), niezależnie od przyznanego mu odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania przez zakład pracy umowy o pracę bez wypowiedzenia (art. 56 i 58 k.p.). Zgodnie z art. 99 § 1 k.p. pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. Powód takiej szkody nie wykazał.

Odnosząc się do powództwa wzajemnego, Sąd I instancji uznał je za nieuzasadnione w całości.

Pozwana (i powódka wzajemna) wniosła o zasądzenie kwoty 1.052,10 zł tytułem nienależnie pobranego wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby w okresie od dnia 4 sierpnia 2014 roku do dnia 16 sierpnia 2014 roku w związku z wykonywaniem przez pozwanego wzajemnego w tym czasie innej pracy zarobkowej.

W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, iż powód w dniach od 4 sierpnia 2014 roku do 17 sierpnia 2014 roku był niezdolny do pracy, na dowód czego przedłożył pracodawcy zwolnienie lekarskie wystawione przez lekarza M. G.. Prawdopodobność i zasadność w/w zwolnienia nie była kwestionowana w czasie trwania stosunku pracy przez pracodawcę J. K. (1).

Co do zasady pracownikowi, który podjął pracę na zwolnieniu lekarskim, pracodawca może zarzucić ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, które jest przesłanką rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika. Sąd Najwyższy kilkakrotnie odnosił się do kwestii zarobkowania podczas zwolnienia lekarskiego. Orzekł m.in., że jest to naruszenie obowiązków pracowniczych i tylko w szczególnych okolicznościach nie może być podstawą zwolnienia dyscyplinarnego z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych (sygn. II PK 94/2004). W wyroku z 26 września 2001 r. (sygn. I PKN 638/2000) Sąd Najwyższy uznał, że

pracownik, który w czasie zwolnienia lekarskiego podejmuje czynności sprzeczne z celem tego zwolnienia, a jest nim odzyskanie zdolności do pracy, zwłaszcza czynności prowadzące do przedłużenia nieobecności w pracy, godzi w dobro pracodawcy i działa sprzecznie ze swoimi obowiązkami, takimi jak lojalność wobec pracodawcy, obowiązek świadczenia pracy i usprawiedliwiania nieobecności. Podobnie w wyroku z 11 czerwca 2003 r. (sygn. I PK 208/2002) uznał, że wykonywanie pracy w czasie zwolnienia lekarskiego może być kwalifikowane jako naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych wówczas, gdy pracownik swoim zachowaniem przekreśla cele zwolnienia lekarskiego (a więc jak najszybszy powrót do zdrowia i odzyskanie zdolności do wykonywania pracy).

Obowiązujące przepisy nie dają natomiast podstaw do formułowania przez pracodawcę względem pracownika roszczenia o zwrot wypłaconego wynagrodzenia, zgodnie z art. 92 k.p. Powyższe znajduje swoje dodatkowe uzasadnienie w świetle faktu, iż pozwana (powódka wzajemna) nie zdołała skutecznie wykazać, iżby wydane zwolnienie lekarskie zostało wystawione z naruszeniem obowiązujących w tej mierze przepisów, a także aby powód rzeczywiście od dnia 1 sierpnia 2014 roku świadczył pracę u innego pracodawcy, działając tym samym w sposób sprzeczny z celem wystawienia zwolnienia lekarskiego.

Nadto pozwana (powódka wzajemna) domagała się zasądzenia kwoty 3.426,72 zł tytułem odszkodowania wynikającego z pracowniczej odpowiedzialności materialnej pozwanego wzajemnego w związku z brakami magazynowymi w częściach u powódki wzajemnej (2 szt. (...)) 816 zł

Pracodawca w przedmiotowej sprawie nie wykazał jednak, aby odpowiedzialność za niedobór urządzeń ponosił konkretnie powód (pозwany wzajemnie). W szczególności u pozwanego nie doszło do powierzenia J. K. (1) mienia, za które odpowiedzialność ponosiłby powód. Prawidłowe powierzenie mienia polega bowiem na tym, że pracownik w momencie powierzenia mienia jest w stanie precyzyjnie określić, za co i w jakiej ilości przyjmuje na siebie odpowiedzialność. Tymczasem do pokoju, w którym zmagazynowane były zaginione części dostęp miała nieograniczona liczba pracowników. Pracodawca, mimo stosownego przeszkolenia, nie egzekwował od nich szczegółowego wyliczania się z pobranych z magazynu części. Ponadto znamienny jest fakt, iż powódka wzajemna nawet na etapie formułowania roszczenia względem pozwanego wzajemnego nie wiedziała ile i jakich części jej brakuje.

Wyrok zaskarżyła apelacją pozwana - powódka wzajemna w części tj.:

1. w pkt 2 co do kwoty 211,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 listopada 2014 roku tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy;
2. w pkt 4 co do kwoty 1.052,10 zł tytułem nienależnie pobranego wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby w okresie od 4 sierpnia 2014 roku do dnia 16 sierpnia 2014 roku w związku z wykonywaniem przez pozwanego wzajemnego w tym czasie innej pracy zarobkowej.

Skarżąca wyrokowi zarzuciła:

1. w zakresie roszczenia powoda o wypłatę ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy - naruszenie przepisów postępowania cywilnego mające wpływ na treść orzeczenia:
 - a) art. 193 § 2¹ k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, tj. błędne uznanie, iż powód na rozprawie w dniu 25 marca 2015 roku skutecznie rozszerzył powództwo (ustnie) w zakresie dochodzenia wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy z kwoty 1.267,20 zł do kwoty 1.478,40 zł z odsetkami ustawowymi mimo, iż reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie dokonał zmiany powództwa w piśmie procesowym spełniające wymogi z art. 187 k.p.c.;
 - b) art. 321 k.p.c. poprzez orzeczenie ponad żądanie powoda, a to w zakresie kwoty 211,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 listopada 2014 roku, a w związku z nieskutecznym rozszerzeniem powództwa przez J. K.

(1) z kwoty 1.267,20 zł do kwoty 1.478,40 zł z ustawowymi odsetkami tytułem zapłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy;

2. w zakresie roszczenia powoda wzajemnego o zwrot nienależnie pobranego wynagrodzenia chorobowego - naruszenie przepisów postępowania cywilnego mające wpływ na treść orzeczenia i prawa materialnego, a mianowicie :

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i w związku z ustaleniem - wbrew wskazaniom wiedzy, doświadczenia życiowego i regułom logicznego myślenia a przy tym z pominięciem wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, jakoby powódka wzajemna nie zdołała skutecznie wykazać sprzecznego z celem wykorzystania zwolnienia lekarskiego przez J. K. (1);

b) naruszenie art. 92 § 3 pkt 2 k.p. w związku z art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa z dnia 25 czerwca 1999 roku poprzez ich niezastosowanie tj. przyjęcie, iż obowiązujące przepisy nie dają podstaw do domagania się przez powódkę wzajemną zwrotu nienależnie pobranego wynagrodzenia chorobowego, pomimo wykonywania przez pozwanego wzajemnego J. K. (1) w okresie zwolnienia lekarskiego innej pracy zarobkowej.

Powołując się na powyższe skarżąca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa J. K. (1) w zakresie pkt 2 ponad kwotę 1.267,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 listopada 2014 roku tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w ilości 14 dni, w zakresie pkt 4 o zasądzenie od pozwanego wzajemnego na rzecz powódki wzajemnej kwoty 1.052,10 zł tytułem nienależnie pobranego wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby w okresie od 4 sierpnia 2014 roku do dnia 16 sierpnia 2014 roku w związku z wykonywaniem przez pozwanego wzajemnego w tym czasie innej pracy zarobkowej i o obciążenie pozwanego wzajemnego kosztami niniejszego postępowania za obie instancje, w tym kosztami zastępstwa procesowego w I i II instancji wg norm przepisanych. Ewentualnie powódka domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za II instancję.

W odpowiedzi na apelację powód - pozwany wzajemny wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenia od pozwanej - powódki wzajemnej na jego rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że w okresie od 4 do 17 sierpnia 2014 roku nie podejmował jakichkolwiek prac zarobkowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja była częściowo uzasadniona.

Sąd II instancji uzupełniając postępowanie dowodowe ustalił, że J. K. (1) i net-o-logy Sp. z o.o. w K. w dniu 1 sierpnia 2014 roku zawarli umowę zlecenia (...). Czynności stanowiące przedmiot umowy zlecenia miały zostać wykonane przez J. K. (1) w okresie od 18 sierpnia 2014 roku do 31 października 2014 roku. W okresie od 4 sierpnia 2014 roku do 16 sierpnia 2014 roku powód – pozwany wzajemny nie wykonał żadnych czynności na podstawie powyższej umowy zlecenia. Wynagrodzenie zostało mu wypłacone na podstawie arkusza godzin i wystawionego przez niego rachunku. Z arkusza przepracowanych godzin wynika, że powód rozpoczął wykonywanie zlecenia 18 sierpnia 2014 roku o godz. 8.00.

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie informacji net-o-logy Sp. z o.o. w K. z 16 października 2015 roku (karta 236), umowy zlecenia z 1 sierpnia 2014 roku (karta 237-238), arkusza przepracowanych godzin (karta 239), rachunku do umowy zlecenia (karta 240).

Przechodząc do zarzutów apelacji należy wskazać, że uzasadniony był zarzut naruszenia przepisu art. 193 § 2¹ k.p.c. Przepis ten stanowi:

Z wyjątkiem spraw o roszczenia alimentacyjne zmiana powództwa może być dokonana jedynie w piśmie procesowym. Przepis art. 187 stosuje się odpowiednio.

Nie budzi wątpliwości, że rozszerzenie powództwa zgodnie z cytowanym przepisem musi zostać dokonane na piśmie. Powód – pozwany wzajemny w postępowaniu przed Sądem I instancji był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zatem nie miał w sprawie zastosowania przepis art. 466 k.p.c., który daje możliwość wniesienia powództwa ustnie w sprawach z zakresu prawa pracy - jednak tylko stronie działającej bez adwokata lub radcy prawnego. W tej sytuacji rozszerzenie powództwa było nieskuteczne. W konsekwencji Sąd Rejonowy zasądając w pkt 2 wyroku, na rzecz powoda – pozwanego wzajemnego kwotę 1.478,40 zł wyszedł ponad żądanie naruszając przepis art. 321 § 1 k.p.c.

Pozostałe zarzuty apelacji są chybione.

Nie naruszył Sąd I instancji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną w tym przepisie, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału", a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. potwierdza zasadę swobodnej oceny dowodów, dokonywanej przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych. Ramy tej oceny wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego oraz zasadami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zatem omawiany przepis wyznacza reguły oceny dowodów. Postępowanie dowodowe przeprowadzone przed Sądem I i II instancji prowadzi do wniosku, że J. K. (1) nie wykorzystywał zwolnienia lekarskiego w sposób sprzeczny z jego celem. W szczególności z informacji zleceniodawcy - net-o-logy Sp. z o.o. w K. z 16 października 2015 roku wynika, że w okresie zwolnienia lekarskiego powód nie wykonywał żadnych czynności zarobkowych. Arkusz godzinowy potwierdza wykonywanie umowy zlecenia od 18 sierpnia 2014 roku. Zgłoszenie powoda do ubezpieczeń społecznych od 1 sierpnia 2014 roku wykazuje jedynie fakt takiego zgłoszenia, nie dowodzi natomiast, że istniał tytuł uzasadniający zgłoszenie powoda do ubezpieczeń społecznych.

Sąd I instancji nie naruszył także przepisów art. 92 § 3 pkt 2 k.p. w związku z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2014r., poz.159 ze zm.) – zwanej dalej ustawą zasiłkową – ponieważ nie miały one w sprawie zastosowania.

Przepis art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej stanowi:

Ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Z kolei przepis art. 92 § 3 pkt 2 k.p. stanowi, że wynagrodzenie za czas niezdolności pracownika do pracy nie przysługuje w przypadkach, w których pracownik nie ma prawa do zasiłku chorobowego. Postępowanie dowodowe wykazało, że w okresie niezdolności do pracy i zwolnienia lekarskiego, wbrew stanowisku pozwanej – powódki wzajemnej, J. K. (1) nie wykonywał umowy zlecenia. W tej sytuacji brak było podstaw do zastosowania przepisów art. 92 § 3 pkt 2 k.p. w związku z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej.

Kierując się przedstawionymi rozważaniami Sąd II instancji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w pkt 2 obniżając zasądzoną kwotę do 1.267,20 zł.

W pozostałej części apelacja została oddalona jako niezasadna na podstawie art. 385 k.p.c.

(-) SSR(del.) Grzegorz Tyrka (-) SSO Jolanta Łanowy (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia